

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 17.

Tiende Session.

10de Røde.

Mandagen den 12te Octbr.

(Fortsat.)

Lehmann (forts.): Det turde desuden ogsaa have nogen Betænkellighed, efter at en Domstol er organiseret, at tillade en af Parterne at tage en bestemt foreslaaet Mand, der saaledes bliver en Slags Boldgiftsmand og meget let fortrinsviis faaer Charakteren af en saadan Istedesfor Charakteren af en Dommer, uden at dette contrabalanceres derved, at den anden Part ogsaa rykker frem med sin særlige Sagkyndighed. Jeg skjønner saaledes ikke rettere, end at man let søres til Forlegenheder, og dette sidste Moment vil jeg endogaa være tilbøielig til at tillægge en stor Vægt, at, efter at en Domstol er organiseret, en af de stridende Parter kan skaffe en Dommer tilstede, uden at den anden kan skaffe en Contradommer, og det saa paalægges Amtmanden at decretere, hvorvidt den Præsenterede er sagkyndig eller ikke, og, forsaavidt han ikke kan negte ham denne Egenskab, tillade, at denne Part møder for den ordinaire Domstol, Landvæsens-commissionen, med en af ham stabt Meddommer, uden at den anden Part har samme Ret, og efter at han har viist en bestemt Mis-tillid til de ordinaire Dommere. Forøvrigt er Sagen, som jeg tillod mig at bemærke, af meget liden Vigtighed.

Indenrigsministeren: Ja, den ærede Landstthingsmand har netop fremhævet det, som er et meget væsentligt Punkt ved hele Sagen, at Bestemmelsen kun skulde komme til

Anvendelse, naar det ønskedes af Landvæsens-commissionen eller en af Parterne. Forsaavidt han har meent, at det vilde volde Amtmændene særlige Vanffeligheder, er jeg overbevist om, at Amtmændene nok vilde vide at overvinde dem. Men skulde det, naar man igrønt vil fastholde Bestemmelsen, findes hensigtsmæssigt, at Tiden til at gjøre dette Forslangende blev udtrykkeligt bestemt i Loven, saa var det ganske viist Noget, som kunde tages under Overveielse til tredje Behandling. Skulde man af de Hensyn, som den ærede Landstthingsmand gjorde gjældende, ønske det udtrykkeligt fastsat, hvor betimeligt denne Begjæring fra en af Parternes Side skal fremkomme, saa er der jo Intet til Hinder derfor. Jeg maa igrønt bemærke, at man jo ingenlunde netop skal modtage Forslag om en bestemt Mand, det vilde tværtimod ofte være en tilstrækkelig Grund til at forkaste en saadan; Begjæringen skal gaae ud paa Udnævuelsen af et Medlem, men ikke af X eller Y eller Z.

Dahl: Ja, det Sidste af hvad den høitærede Indenrigsminister nu ansørfte, var om trent det, jeg vilde sige. Det er noksom bekendt, at en Dommer oftest finder sig foranlediget til at nægte at udnævne til Syns eller Skjønsmænd den Mand, som en Part begjærer, naar Parterne tør indlade sig paa at begjære en bestemt Mand udnævnt af Retten, og jeg troer, at det er aldeles i sin Orden, at Dommeren nægter det. Jeg finder det derfor ogsaa fuldkomment i sin Orden, om Amtmanden nægter at udnævne den Mand til sagkyndigt Medlem, som bestemt foreslaaes dertil af vedkommende Part, naar ikke ganske særlige Omstændigheder skulde tale for et slikt Valg.